

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р 120/2025
24.04.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић и Татјане Ђурица, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јасмина Спасић, адвокат у ..., против туженог Електродистрибуција Србије ДОО Београд, одлучујући о захтеву Основног суда у Зајечару за одређивање другог стварно надлежног суда, у седници већа одржаној дана 24.04.2025. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ захтев Основног суда у Зајечару за одређивање другог стварно надлежног суда да поступа у предмету тога суда П 3741/2024.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је поднео тужбу Основном суду у Зајечару против туженог, са захтевом да тужени на катастарској парцели бр. 365/8 КО Мосна чији је власник тужилац, уклони оштећени и дотрајао носећи дрвени стуб нисконапонске мреже, који се налази на источном делу парцеле, те да изврши замену овог стуба новим носећим стубом нисконапонске мреже, чиме ће нисконапонску мрежу довести у исправно стање.

По пријему тужбе, Основни суд у Зајечару одржао је рочиште за главну расправу на ком је одредио да се изведе доказ вештачењем вештака електро струке Димитрија Лукића из Сокобање.

Након тога, Основни суд у Зајечару се дописом од 08.04.2025. године обратио Врховном суду са захтевом за делегацију надлежности Основном суду у Мајданпеку, са образложењем да тужилац има пребивалиште у Мајданпеку, те да се и непокретност на којој се налази предметна бандера налази на подручју Основног суда у Мајданпеку, па би се пред тим судом лакше спровео поступак.

Одредбом члана 62. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18) прописано је да надлежни суд првог степена може сам или на предлог странке да поднесе захтев највишем суду одређене врсте да одреди да у поједином предмету поступа други стварно надлежни суд, ако је очигледно да ће тако лакше да се спроведе поступак или ако за то постоје други

оправдани разлози. Према ставу 7. истог члана, о захтеву надлежног суда првог степена из става 1. овог члана одлучује веће највишег суда одређене врсте.

Имајући у виду чињенице на којим тужилац заснива тужбени захтев, и стање у коме се налази поступак у време захтева за делегацију, Врховни суд закључује да нема места одређивању другог стварно надлежног суда за поступање у овом предмету. Делегација надлежности, као законска могућност, прописана је у циљу заштите права на правично суђење, односно у циљу очувања права странака на независан и непристрасан суд и правично суђење, гарантованих чланом 32. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 98/2006) и чланом 6. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист Србије и Црне Горе“ - Међународни уговори број 9/03 од 26.12.2003. године ... „Службени гласник РС“ - Међународни уговори број 10/15 од 11.05.2015. године). Такође, делегација надлежности долази у обзир уколико то захтевају околности конкретног случаја, у циљу лакшег спровођења поступка.

У конкретном случају, Основни суд у Зајечару је већ одржао рочиште за главну расправу и одредио да се изведе доказ вештачењем вештака из Сокобање, па у овој фази поступка не постоје околности које би указивале да би се поступак лакше спровео пред Основним судом у Мајданпеку, јер вештак свакако није из места у коме се обавља вештачење.

Имајући у виду наведено, Врховни суд је оценио да у конкретном случају није испуњен ниједан разлог за делегацију другог стварно надлежног суда, јер нема разлога који би по свом значају оправдавали тражену делегацију.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу овлашћења из члана 62. Закона о парничном поступку одлучио као у изреци.

**Председник већа–судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић